

Αριθμός 2330/2007

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
ΣΤ' Ποινικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Γεώργιο Σαραντινό, Αντιπρόεδρο, Βασίλειο Λυκούδη, Ανδρέα Τσόλια, Ιωάννη Παπουτσή - Εισηγητή και Νικόλαο Ζαΐρη, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 16 Οκτωβρίου 2007, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Στέλιου Γκρόζου (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και της Γραμματέως Πελαγίας Λόζιου, για να δικάσει την αίτηση του αναιρεσείοντος - κατηγορουμένου, κατοίκου, που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Ναούμ Τζίφρα, περί αναίρεσής της 3197/2006 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών. Με πολιτικώς ενάγοντα τον, κάτοικο, που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Θεμιστοκλή Σοφό. Το Τριμελές Εφετείο Αθηνών, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή και ο αναιρεσείων - κατηγορούμενος ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 10.5.2006 αίτησή του αναίρεσής, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 1026/2006.

Αφού άκουσε Τους πληρεξούσιους δικηγόρους των διαδίκων, που ζήτησαν όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά, καθώς και τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να γίνει δεκτή η προκείμενη αίτηση αναίρεσης.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά το άρθρο 66 παρ. 1 του Ν. 2121/1993 περί πνευματικής ιδιοκτησίας, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους και χρηματική ποινή 1 έως 5 εκατομμυρίων δραχμών, όποιος χωρίς δικαίωμα και κατά παράβαση των διατάξεων του νόμου τούτου ή διατάξεων πολυμερών διεθνών συμβάσεων κυρωμένων με νόμο για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας, εκτός των άλλων περιπτώσεων που ορίζονται στη διάταξη αυτή, αναπαράγει στο πρωτότυπο και γενικά εκμεταλλεύεται έργο που είναι αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας. Κατά δε τα άρθρα 1 παρ. 1 και 2 παρ. 2 του ίδιου νόμου, οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού με αυτό (ηθικό δικαίωμα). Ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, όπως τα αναφερόμενα ενδεικτικώς στην παρ. 1 του άρθρου 2 του νόμου αυτού. Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται, ότι για τη στοιχειοθέτηση της αξιόποινης πράξης της αναπαραγωγής και εκμετάλλευσης έργου, που είναι αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας, χωρίς δικαίωμα, πρέπει το έργο να είναι πρωτότυπο, υπό την έννοια ότι κάτω από όμοιες συνθήκες και με ομοίους στόχους κανένας άλλος δεν θα δημιουργούσε ένα όμοιο έργο. Περαιτέρω, η καταδικαστική απόφαση, για να έχει την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, πρέπει να διαλαμβάνει, εκτός άλλων, στο σκεπτικό της, το οποίο παραδεκτώς συμπληρώνεται από το διατακτικό της, και τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την ακροαματική διαδικασία και στηρίζουν την κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων της αξιόποινης πράξης. Διαφορετικά δημιουργείται λόγος αναίρεσης, κατά το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' ΚΠΔ.

Στην προκειμένη περίπτωση, με την προσβαλλόμενη υπ' αριθ. 3197/2006 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Πλημμελημάτων Αθηνών ο αναιρεσείων καταδικάστηκε σε φυλάκιση έξι (6) μηνών με τριετή αναστολή, για παράβαση του άρθρου 66 παρ. 1 του Ν. 2121/1993. Ειδικότερα, το

παραπάνω Δικαστήριο δέχθηκε, με την εν λόγω απόφασή, κατά επιτρεπτή αλληλοσυμπλήρωση του σκεπτικού και διατακτικού αυτής, κατά την ανέλεγκτη αναιρετικά κρίση του, ότι, από την κατάθεση του μάρτυρα κατηγορίας, που εξετάστηκε ενόρκως στο Δικαστήριο τούτο, την χωρίς όρκο κατάθεση του πολιτικώς ενάγοντα, τα πρακτικά της πρωτοβάθμιας δίκης, που αναγνώστηκαν, καθώς και τα έγγραφα που αναγνώστηκαν και αναφέρονται στα πρακτικά, την απολογία του κατηγορουμένου και την όλη αποδεικτική διαδικασία, αποδείχθηκε ότι, κατά το χρονικό διάστημα από 8.2.2002 έως 30.3.2002, ο κατηγορούμενος, ως νόμιμος εκπρόσωπος και διευθύνων σύμβουλος της διαφημιστικής εταιρείας ".....", ενώ είχε συμφωνήσει προφορικά να χρησιμοποιήσει τη φωνή του εγκαλούντος, δημοσιογράφου, εκφωνητή δελτίου ειδήσεων, σε διαφήμιση αυτοκινήτου "....." από το ραδιόφωνο μόνο, εκείνος επεξέτεινε τη μετάδοση της διαφήμισης και από την τηλεόραση, χωρίς την άδεια και συναίνεση του εν λόγω δημοσιογράφου, του οποίου έτσι προσέβαλε το περιουσιακό και ηθικό δικαίωμα του εν λόγω πνευματικού του έργου που παρήχθη με τη φωνή του.

Με τις παραδοχές όμως αυτές, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν έχει την απαιτούμενη ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, με την έννοια που αναπτύχθηκε στη νομική σκέψη, αφού, ούτε στο σκεπτικό, ούτε στο διατακτικό, αναφέρεται αν το διαλαμβανόμενο σ' αυτήν φωνητικό διαφημιστικό μήνυμα, με τη μορφή του πνευματικού έργου, είναι και πρωτότυπο, προκειμένου, από τα αναφερόμενα, ως προκύψαντα, πραγματικά περιστατικά, να ελεγχθεί αν είναι σύλληψη και βάσιμη η κρίση του Δικαστηρίου, αναφορικά με τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων της ως άνω αξιόποινης πράξης. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτός ως βάσιμος ο από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' ΚΠΔ λόγος αναίρεσης της υπό κρίση αίτησης, ενώ παρέλκει η εξέταση των άλλων λόγων αυτής, να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση και να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο Δικαστήριο, η συγκρότηση του οποίου από άλλους δικαστές είναι εφικτή (άρθρο 519 ΚΠΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί την υπ' αριθ. 3197/2006 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Πλημμελημάτων Αθηνών.

Παραπέμπει την υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο δικαστήριο, συγκροτούμενο από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 6 Νοεμβρίου 2007. Και Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 20 Δεκεμβρίου 2007.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ